

חלק ה - פרשת ויקהל		
יום	וילנא	מתוק מדבש
ראשון	קצו ע"ב	ר-רו
שני	קצו ע"א	ח-ריא
שלישי	קצו ע"ב	זא-רזו
רביעי	קצו ע"א	זז-רכד
חמישי	קצו ע"ב	רכד-רכט
שישי	קצט ע"א	רכט-רלד
שבת	קצט ע"ב	רלד-רמ

אויף די
פרשה
און עניני
דיומא

זהר הקדוש מתוק מדבש

נתגרב לעילוי ולטובת נשמת הר"ר ישעיה ז"ל בן יבלחט"א הר"ר אהרן הכהן הי"ו

עלון מס' 104 | פרשת לך תשפ"ז

י"ל בעזרה שיי"ת ע"י
מרכז "מתוק מדבש" ת.ד. 5315 ירושלים

אברהם אבינו נקרא אוהב השי"ת על רצונו להתקרב אליו

לך לך מארצך וגו', רבי אבא פתח ואמר לבאר הטעם על מה זכה אברהם יותר מכל בני דורו שאמר לו הקב"ה לך לך וגו', ותחלה מקדים לפרש מש"כ שמעו אלי אבירי לב הם הרשעים האכזרים, הרחוקים מצדקה הרחוקים מלעשות צדקה וחסד, ומפרש שמעו אלי אבירי לב, כמה תקיפין לפייהו דחייביא כמה קשה לבם של הרשעים, דחמאן שבילי ואורחי דאורייתא ולא מסתפלן בהו שרואים שבילי פנימיות התורה, ודרכי נגלות התורה ואינם מתבוננים בהם, ולפייהו תקיפין דלא מהדרין בתויבתא לגבי מריהון ואקרון אבירי לב ועוד שלבם קשה שאינם חוזרים בתשובה אל רבונם ולא נכנס פחד ה' בלבם לכן נקראים אבירי לב, ומש"כ הרחוקים מצדקה פירוש דמתרחקי מאורייתא שמתרחקים מן התורה הנקראת צדקה (מדרש משלי יא), לפי שצדקה עשה הקב"ה עם עמו ישראל שהנחילם כלי חמדה שיזכו עי"ד לחיי העולם הבא.

רבי חזקיה אומר מש"כ הרחוקים מצדקה, פירוש דמתרחקי מקדשא בריך הוא ואנון רחיקין מגייה לפי שמתרחקים מהקב"ה מבחירתם הרעה לכן הם רחוקים ממנו, לפי שגם הוא מסלק שכינתו ומסתיר פניו מהם, ואומר להם אם תעזבני יום יומיים אעזבך (רש"י דנח"א יא ג), והטעם שהקב"ה נקרא צדקה לפי שכל העולם נוון מצדקתו ולא בזכות

אידיש

אברהם אבינו ווערט אנגערופן דער ליבהאבער פונעם אויבערשטן, צוליב זיין ווילן זיך צו דערנענטערן צו אים

עם שטייט אין פסוק "לך לך מארצך וגו'", גיי אנועק פאר דיינעטוועגן פון דיין לאנד, האט רבי אבא אנגעהויבן צו דרשנען, צו ערקלערן דעם טעם פארנוואס אברהם האט זוכה געווען מער ווי אלע מענטשן פון זיין דור, אז דער אויבערשטער האט געזאגט צו אים "לך לך וגו'", גיי אנועק פאר דיינעטוועגן, און צום ערשט האט ער ערקלערט דאס וואס עם שטייט אין פסוק "שמעו אלי אבירי לב הרחוקים מצדקה", הערט מיר אויס, איר מיט די שטארקע הערצער, דאס זענען די אכזריות'דיגע רשעים, וואס זיי זענען ווייט פון טון צדקה און חסד, און דער זהר הקדוש ערקלערט, "שמעו אלי אבירי לב", ווי הארט איז די הארץ פון די רשעים, וואס זיי זענען די וועגן פון די פנימיות התורה, און די וועגן פון די נגלות התורה, און זיי טראכטן נישט אריין אין דעם, און נאכמער, אז זייער הארץ איז הארט, וואס זיי קערן זיך נישט צוריק מיט תשובה צום אויבערשטן און דאס פחד פונעם אויבערשטן גייט נישט אריין אין זייער

הארץ, דערפאר ווערן זיי אנגערופן "אבירי לב", מיט שטארקע הערצער, און דאס וואס עם שטייט אין פסוק "הרחוקים מצדקה", וואס זענען ווייט פון צדקה, דאס מיינט, אז זיי דערנווייטערן זיך פון די תורה וואס זיי ווערט אנגערופן צדקה, ווייל דער אויבערשטער האט געטון צדקה מיט זיין פאלק פלל ישראל, דערמיט וואס ער האט זיי געמאכט ירש'ענע דעם גלוסטונג פלי, די הייליגע תורה, פרי זיי זאלן זוכה זיין דורךדעם צו די לעבן פון עולם הבא.

רבי חזקיה האט געזאגט, דאס וואס עם שטייט אין פסוק "הרחוקים מצדקה", דאס מיינט, ווייל זיי דערנווייטערן זיך פונעם אויבערשטן דורך זייער שלעכטע בחירה, דעריבער זענען זיי ווייט פון אים, וויבאלד אויף ער טוט אנועקנעמען זיין שכינה און ער טוט פאהאלטן זיין פנים פון זיי, און ער זאגט צו זיי "אם תעזבני יום יומיים אעזבך", אויב דו וועסט מיר פארלאזן איין טאג וועל איך דיר פארלאזן צוויי טעג, און דער טעם פארנוואס דער אויבערשטער ווערט אנגערופן "צדקה", איז וויבאלד די גאנצע וועלט ווערט געשפייזט צוליב זיין צדקות און נישט וועגן זייער אייגענעם

עצמו, ובגין כך אקרונו אבירי לב ולכן נקראים אבירי לב לפי שהם רחוקים מצדקה פירוש דלא בעאן לקרבא לגבי קדשא בריה הוא לפי שלא רוצים להתקרב להקב"ה מצד עצמם, בגין כך אנו רחוקים מצדקה ולפיכך הם גם רחוקים מן הקב"ה לפי שמתרחק מהם כנ"ל, ר"ל הם רחוקים מלקבל שפע מהתפארת הנקרא צדקה, בין דאנון רחוקים מצדקה רחוקים אנון משלום דלית לון שלום וכיון שהם רחוקים מצדקה שבתפארת הם רחוקים משלום שביסוד, כי גוף וברית חשבינן חד, ולכן אין להם שלום וזהו דכתיב אין שלום אמר ה' לרשעים, מאי טעמא אין להם שלום בגין דאנון רחוקים מצדקה לפי שהם רחוקים מצדקה שבתפארת. (רמ"ק ולא"ג ומפרטיס)

תא חזי אברהם בעי לקרבא לקדשא בריה הוא ואתקרב בא וראה אברהם רצה להתקרב להקב"ה ונתקרב, כי הבא לטהר מסייעין אותו (יומא לט.), ולפי שיצא מאור כשדים ללכת ארצה כנען ובא עד חרן, קרבהו הקב"ה יותר וא"ל לך לך, הדא הוא דכתיב אהבת צדק ותשנא רשע פירוש בגין דאהב צדק ושנא רשע אתקרב לצדקה לפי שאברהם אהב צדק שהוא המלכות [השכינה] ושנא רשע היינו את החיצונים הדבוקים בה, לכן נתקרב לצדקה שהוא בחינת התפארת המיוחד עמה, ועל דא כתיב אברהם אוהבי ומפרש מאי טעמא אוהבי למה נקרא אוהבי, בגין דכתיב אהבת צדק פירוש רחימותא דקדשא בריה הוא דרחים (דף עו ע"א) ליה אברהם מכל בני דריה דהו אבירי לב היא אהבת ה' שאהב אותו אברהם יותר מכל בני דורו שהיו אבירי לב, ואנון רחוקים מצדקה כמה דאתמר והם היו רחוקים מן הקב"ה הנקרא צדקה כמו שנתבאר לעיל. (רמ"ק ולא"ג)

רבי יוסי פתח לפרש מש"כ מה ידידות משכנותיך ה' צבאות פי' כמה חביבים הם משכנותיך, והקדים ואמר כמה אית לון לבני נשא לאסתפלא בפולחנא דקדשא בריה הוא כמה יש להם לבני אדם להסתכל ולהשגיח בעבודת הקב"ה שעי"ז הוא קיום העולם, דהא כל בני נשא לא ידעי ולא מסתפלי על מה קאים עלמא שהרי

❁ אידיש ❁

רשע", דו האסט ליב געהאט צדקות, גערעכטיגקייט, און דו האסט פיינט געהאט רשעות, פיינוויליגקייט, דאס מיינט, ווייל אברהם האט ליב געהאט גערעכטיגקייט, וואס דאס איז די בחינה פון מלכות [השכינה], און האט פיינט געהאט פיינוויליגקייט, דאס מיינט די חיצונים וואס זענען פאהאפטן אין איר, דעריבער האט ער זיך דערנענטערט צו צדקה וואס דאס איז די בחינה פון תפארת וואס איז פאראייניגט מיט איר, און דעריבער שטייט אין פסוק "אברהם אוהבי", מיון ליבהאבער אברהם, און דער זהר הקדוש ערקלערט, פארנוואס ווערט אברהם אנגערופן "אוהבי", מיון ליבהאבער, ווייל עס שטייט אין פסוק "אהבת צדק", דו האסט ליב געהאט גערעכטיגקייט, דאס מיינט, די ליבשאפט פונעם אויבערשטן וואס אברהם האט אים ליב געהאט מער ווי אלע מענטשן פון זיין דור וואס זיי זענען געווען "אבירי לב", רשעים מיט א שטארקע הארץ, און זיי זענען געווען ווייט פונעם אויבערשטן וואס ער ווערט אנגערופן "צדקה", אזוי ווי עס איז פריער ערקלערט געווארן.

רבי יוסי האט אנגעהויבן צו ערקלערן דאס וואס עס שטייט אין פסוק "מה ידידות משכנותיך ה' צבאות", ווי פאליפט זענען דייע וואוינגען אויבערשטער וואס הערשט איבער אלע מיליטער פון הימל, און צום ערשט האט רבי יוסי געזאגט, וויפיל דארפן די מענטשן קוקן און פאטראכטן אין עבודת השם יתברך, וואס דורךדעם האלט

זכות, און דעריבער ווערן זיי אנגערופן "אבירי לב", וויפאלד זיי זענען "הרחוקים מצדקה", דאס מיינט, ווייל זיי ווילן זיך נישט דערנענטערן צום אויבערשטן וועגן זייער אייגענעם אויבנואל, און דערפאר זענען זיי אויך ווייט פונעם אויבערשטן וויפאלד ער דערווייטערט זיך פון זיי ווי ערקלערט, דאס מיינט, אז זיי זענען ווייט פון צו פאקומען שפע פון די בחינה פון תפארת וואס ווערט אנגערופן "צדקה", און וויפאלד זיי זענען ווייט פון צדקה וואס איז אין די בחינה פון תפארת, זענען זיי ווייט פון שלום וואס איז אין די בחינה פון יסוד, ווייל "גוף" און "ברית" זענען גערעכנט ווי איינס, און דערפאר האבן זיי נישט קיין שלום, און דאס איז וואס עס שטייט אין פסוק "אין שלום אמר ה' לרשעים", עס איז נישטא קיין שלום פאר די רשעים, אזוי זאגט דער אויבערשטער, פארנוואס האבן זיי נישט קיין שלום, ווייל זיי זענען ווייט פון צדקה וואס איז אין די בחינה פון תפארת.

קום און זע, אברהם האט זיך געוואלט דערנענטערן צום אויבערשטן און ער האט זיך דערנענטערט, ווייל "הפא לטהר מסיעין אותו", ווער עס וויל ווערן ריין העלפט מען אים, און ווייל ער איז ארויסגעגאנגען פון אור פשדים צו גיין צום לאנד פנען און ער איז געקומען ביז חרן, האט אים דער אויבערשטער נאכמער דערנענטערט און ער האט געזאגט צו אים "לך לך", גיי אנועק פאר דייעטוועגן, און דאס איז וואס עס שטייט אין פסוק "אהבת צדק ותשנא

כל בני אדם לא יודעים ולא משגיחים על מה העולם קיים, כי לפעמים ע"י קיום מצוה אחת מכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות או ח"ו להיפך (קדושין מ:), נמצא שכל העולם תלוי בו, וְאֲנֹחַן עַל מַה קְיָיִמִין וכמו כן אינם משגיחים על מה הם קיימים, ר"ל אם כל בני העולם זכאים ואינם צריכים למעשיו אז עכ"פ הוא מכריע את עצמו לבד לכף זכות.

התעוררות הנשמה מכניע את הגוף ואת היצה"ר

בְּאֵילָנָא שְׁלֵטָא עֲרֵלָה תְּלַת שָׁנִין כְּאֵילָן שׁוֹלְטָת הָעֵרְלָה ג' שנים, בְּכַר נֶשׁ תְּלַת סְרֵי שָׁנִין דְּאֶקְרוּן שְׁנֵי עֲרֵלָה ובאדם שולטת הערלה י"ג שנים הנקראות שנות ערלה, ר"ל לפי שהוא בשנות הקטנות שאז יש לו רק נפש רוח ונשמה מעולמות בריאה יצירה עשיה ששם מציאות הקליפות הנקראות ערלה, פִּינֹן דְּאֶעְכְּרוּ עַל גּוּפָא אַנּוּן שָׁנִין כיון שעברו על הגוף אלו הי"ג שנים, וְאַתְּעֵרַת נִשְׁמַתָּא לְמַפְלַח פּוֹלְחָנָא קְדִישָׁא והנשמה נתעוררה ונתחברה אליו כדי לעבוד עבודת הקודש, פְּקִידַת לְגוּפָא לְרַעוּתָא טְבָא לְכַפּוּף לְהָהוּא נַחֲשׁ אז פוקדת את הגוף לרצון טוב לכפוף את הנחש שהוא היצר הרע, דְּהָא לֹא יָכִיל (דף עט ע"א) לְשִׁלְטָאָה פְּמָה דְהָוִי כִי היצר הרע לא יכול כבר לשלוט על האדם כמו שהיה שולט עד י"ג שנים, דְּכִתִּיב וַיִּקַּח אֲבָרָם אֶת שְׂרֵי אֲשֶׁתוֹ וְגו' ומפרש דָּא גּוּפָא דְאִיהוּ לְגַבִּי נִשְׁמַתָּא פְּנוּקְפָא לְגַבִּי דְכוּרָא שרי הוא רומז על הגוף, כִי הגוף כלפי הנשמה הוא פחות במעלה כנקבה כנגד הזכר, והנשמה לוקחת וכופפת את הגוף לרצונה, וכמו כן מכניעה גם וְאֵת לוֹט בֶּן אַחִיו, דָּא נַחֲשׁ דְלֹא אַעֲדִי כָּל כָּף מִן גּוּפָא לוֹט רומז על הנחש שהוא היצר הרע, ונקרא בן אחיו שכוונתו קרוב ר"ל לפי שיש לו קורבה עם הגוף, והטעם לפי שלא נפרד כל כך בקל מן הגוף, בְּגִין דְדַבְּקוּתָא דְגּוּפָא לֹא אַעֲדִיו כָּל כָּף מְנִיָּה לפי שהגוף דבוק בו מעת הולדו, לכן הוא רגיל בו ואינו רוצה ליפרד כל כך בקלות מן היצר הרע, אֲבָל אֶתְעֵרוּתָא דְנִשְׁמַתָּא אֶלְקִי לִיָּה תְּדִיר אַבַּל הַתְּעוֹרְרוֹת הַנִּשְׁמָה מְכַה וּמְכַנִּיעַ אֶת הַגּוּף תְּמִיד, וְאַתְרֵי בֵּיהּ וְאוֹכַח לִיָּה וְכִפִּיף לִיָּה עַל פְּרַחֲיָה וְלֹא יָכִיל לְשִׁלְטָאָה ומתרה בו ומוכיח אותו ומכניעה אותו בעל כרחו ואין היצר הרע יכול לשלוט בו.

אידיש

גופן רצון פדי אראפצופייגן דעם נחש וואס דאס איז דער יצר הרע, ווייל דער יצר הרע קען שוין מער נישט געוועלטיגן אויפן מענטש אזוי ווי ער האט געוועלטיגט ביז די דרייצן יאר, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק "ויקח אברם את שרי אשתו וגו'", און אברם האט גענומען זיין ווייב שרי, און דער זחר הקדוש ערקלערט, שרי איז מרמו אויפן גוף, ווייל דער גוף אנטקעגן די נשמה איז נאך אויף א קלענערער מעלה ווי א נקבה אנטקעגן א זכר, און די נשמה געמט און בייגט אראפ דעם גוף צו איר ווילן, און אזוי אויך טוט זי אונטערטעניגן "ונת לוט בן אחיו", און לומ דער זון פון זיין ברודער, לומ איז מרמו אויפן שלאנג וואס דאס איז דער יצר הרע, און ער ווערט אנגערופן "בן אחיו", דער זון פון זיין ברודער, דאס מיינט אז ער איז זיין קרוב, דאס איז וויבאלד ער האט א נאנטקייט מיטן גוף, און דער טעם איז ווייל ער ווערט נישט אזוי גרינג אפגעשיידט פונעם גוף, ווייל דער גוף איז באהאפטן אין אים פון דער צייט ווען ער ווערט געבוירן, דערפער איז ער צוגעוואוינט מיט אים און ער וויל זיך נישט אזוי גרינג אפשיידן פונעם יצר הרע, אבער די התעוררות פון די נשמה טוט קלאפן און מביע זיין דעם גוף שטענדיג, און ער ווארנט אים און מוסר'ט אים און אונטערטעניגט אים געצוואונגענערקייט און דער יצר הרע קען נישט געוועלטיגן אין אים.

זיך די וועלט, ווייל אלע מענטשן ווייסן נישט און טראכטן נישט אויף וואס די וועלט האלט זיך, ווייל אמאל דורךן מקנים זיין א מצוה טוט מען אראפנוועגן זיך אליין און די גאנצע וועלט לפי זכות, אדער חס ושלום פארקערט, קומט אויס אז די גאנצע וועלט איז געהאנגען אין אים, און אזוי אויך קוקן זיי זיך נישט אום אויף וואס זיי עקזיסטירן, דאס מיינט, צי אלע מענטשן פון די וועלט זענען ערליך און דארפן נישט אנטקומען צו זיינע מעשים, דעמאלטס טוט ער כאטש זיך אליין אראפנוועגן לפי זכות.

דאס התעוררות פון די נשמה טוט אונטערטעניגן דעם גוף און דעם יצר הרע

אין א בוים געוועלטיגט די ערלה דריי יאר, און אינעם מענטש געוועלטיגט די ערלה דרייצן יאר וואס ווערן אנגערופן יארן פון ערלה, דאס מיינט, וויבאלד ער איז אין די יונגע יארן וואס דעמאלטס האט ער נאר נפש רוח ונשמה פון די עולמות בריאה יצירה עשיה, וואס דארט איז די מציאות פון די קלפות וואס ווערן אנגערופן ערלה, אבער ווען עס זענען דורכגעגאנגען די דרייצן יאר אויפן גוף, און די נשמה איז נתעורר געווארן און איז באהאפטן געווארן צו אים פדי צו טון עבודת הקודש, דעמאלטס טוט זי געדענקען דעם גוף צו מעורר זיין אין איהם א

וְאֵת כָּל רְכוּשָׁם אֲשֶׁר רָכְשׁוּ רוּמוֹ עַל אֲלֵינָן עוֹבְדֵינָן טְבִינָן דְּעֵבֵיד בַּר נֶשׁ בְּהַאי עֲלָמָא בְּאַתְעָרוּתָא דְנִשְׁמַתָּא אֵלּוּ הַמְעֵשִׂים טוֹבִים שְׁעוּשָׁה הָאָדָם בְּזֵה הָעוֹלָם ע"י הַתְעוּרוֹת הַנִּשְׁמָה שְׁבַכְחָם הִיא מִטָּה אוֹתוֹ לְדֶרֶךְ הַטּוֹב. וְאֵת הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר עָשׂוּ בְּחֶרֶן פִּירוּשׁ שֶׁהִנְשֵׁמָה לֹקַחַת אֶת הַהוּא נֶפֶשׁ דִּהְוֵת בְּקִדְמִיתָא בְּדַבְּרוּתָא בְּחִבְרוּתָא דִּהְיִיא עֲרָלָה בְּהַדִּי גּוּפָא אוֹתָהּ הַנֶּפֶשׁ שֶׁהִיָּתָה בְּתַחֲלָה מְדוּבָקָת בְּהַתְחַבְּרוּת הָעֲרָלָה עִם הַגּוּף וְנִתְרַגְּלָה לְהַתְאוּת וְנִמְשַׁכַּת אַחֲרֵיהֶם, וְאַתְקִינָן לָהּ לְבַתָּר וּמְתַקְנַת אוֹתָהּ אַח"כ, דִּהָא לְבַתָּר תְּלִיסָר שְׁנִין וְלַעֲיִלָּא דְנִשְׁמַתָּא אַתְעָרַת לְאַתְקִנָּא לְגוּפָא כִּי אַחַר י"ג שָׁנִים כִּשְׁהִנְשֵׁמָה מִתְעוּרַרַת לְתַקֵּן אֶת הַגּוּף, תְּרוּוּיָהּ מִתְקַנֵּין לְהָהוּא נֶפֶשׁ דְּמִשְׁתַּתְּפָא בְּתוֹקְפָא דְנַחֲשׁ וְתִיאֻבְחִיָּה בִּישָׂא שְׁנִיָּהּ הַגּוּף וְהִנְשֵׁמָה מִתְקַנֵּים אֶת הַנֶּפֶשׁ הַמְשַׁתְּפַת בְּהַתְחַבְּרוּת הַנַּחֲשׁ וְתִיאֻבְחֵיהּ הַרְעָה, הִדְּא הוּא דְכְּתִיב וְאֵת הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר עָשׂוּ בְּחֶרֶן הַגּוּף וְהִנְשֵׁמָה שֶׁהִם בְּחַי' אַבְרָם וּשְׂרֵי תִיקְנוּ שְׁנֵיָּהֶם אֶת הַנֶּפֶשׁ, וּר"ל מֵלַת עָשׂוּ הִיא לְשׁוֹן רַבִּים, וְהַכּוֹנָה עַל אַבְרָם וּשְׂרֵי שֶׁהִם עָשׂוּ וְתִקְנוּ אֶת הַנֶּפֶשׁ, בְּחֶרֶן, פִּי מֵאוֹתוֹ חֶרֶן אֶף שֶׁל הַנַּחֲשׁ כִּנ"ל. וְעַם כָּל דָּא הַגַּם שְׁקוּדָם י"ג שָׁנָה בִּימֵי הַקְּטָנוֹת הִיָּתָה הַנֶּפֶשׁ אַחֲרֵיהּ בְּתִיאֻבְחֵיהּ הַרְעָה, נִשְׁמַתָּא אַתְקִיפַת בֵּיהּ בְּהָהוּא נַחֲשׁ לְתַבְרָא לִיָּה בְּתוֹקְפָא בְּשַׁעֲבוּדָא דְאוּרִיָּתָא עִם כָּל זֶה הַנִּשְׁמָה מִתְגַּבְּרַת בְּחוּזֵק עַל הַיֶּצֶר הָרַע לְשַׁבּוֹר כַּחוֹ בְּשַׁעֲבוּד הַתּוֹרָה, וְאַמְשִׁיף לִיָּה לְגַבֵּי כְּתִי כְּנַסִּיּוֹת וּבְתִי מְדַרְשׁוֹת בְּגִין דְלָא יִתְגַּבֵּר עַל רוּחָא בְּדַבְּקִדְמִיתָא וּמִמְשַׁכַּת אֶת הַיֶּצֶר הָרַע לְבְּתִי כְּנַסִּיּוֹת וּלְבְּתִי מְדַרְשׁוֹת כַּדִּי שְׁלֵא יִתְגַּבֵּר עוֹד עַל רוּחַ הָאָדָם כְּבְּתַחֲלָה (ע"י זוּס'ק פ' מִשְׁפָּטִים ד'ס"ח ע"ב). הִדְּא הוּא דְכְּתִיב (הַמְשֵׁן הַמְאֻמֵּר הוּא לְקַמֵּן צִדֵּק פ' ע"א, ד'ס"ה וְיַעֲבֹר וְגו') (דף ע"ב ע"ב ע"א, וּבְכִיאורֵינוּ כַּרְךָ ב' ע"א רַכֵּב-רַכֵּב)

אידיש

פּוֹנְעֵם נַחֲשׁ אוֹן זִיין שְׁלַעֲכֻמַּע תְּאוּהָ, אוֹן דָּאָם אִיז וְוֵאָם עִם שְׂמִיטֵי אִין פֶּסוּק "וְאֵת הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר עָשׂוּ בְּחֶרֶן", אַז דְּעַר גּוּף אוֹן דִּי נִשְׁמָה וְוֵאָם זִי זְעַנְעוּן דִּי בְּחִינָה פּוֹן אַבְרָם אוֹן שְׂרֵי, הָאָבִן בִּידְעָה מְתַקֵּן גְּעוּוֹעוּן דְּעַם נֶפֶשׁ, וְוִייל דְּעַר וְוֵאָרְט עָשׂוּ אִיז אַ לְשׁוֹן רַבִּים צו וְוִיזוֹן אַז אַבְרָהָם וְשְׂרֵי הָאָבִן פֶּאָרְכֻמֵּן דְּעַם נֶפֶשׁ "בְּחֶרֶן", דָּאָם מִיִּנְט, פּוֹן דְּעַם שְׂמֵאֲרָקוֹן צָאָרֵן פּוֹנְעֵם נַחֲשׁ, וְוִי עֲרַקְלֶרְט. אוֹן פּוֹנְדֶּסְטוּוֹעֵנִן, כְּאַמֶּשׁ פֶּאָר דְּרִיִּצֵּן יֶאָר זִיעֵנְדִּיג נֶאָד אַ קָמֵן אִיז דְּעַר זַעַל גְּעוּוֹעוּן אַנְגֶּעהֶאָלְטֵן אִיז דִּי תְּאוּהָ פּוֹנְעֵם יֶצֶר הָרַע, פּוֹנְדֶּסְטוּוֹעֵנִן שְׂמֵאֲרָקֵט זִיד דִּי נִשְׁמָה אִיבְּעֶרֶן יֶצֶר הָרַע צו צוּבְרֶעֶבֶן זִיין כַּח דוּרְכֵן אוּבְּעֶרְטֵנִיגֵיגֵן פּוֹן דִּי תּוֹרָה, אוֹן זִי צִיט דְּעַם יֶצֶר הָרַע צו דִּי בְּתִי כְּנַסִּיּוֹת אוֹן בְּתִי מְדַרְשׁוֹת כְּדִי עַר זַעַל זִיד מְעַר נִשְׁמָה שְׂמֵאֲרָקוֹן אִיבְּעֶרֶן גִּיִּסַּט פּוֹנְעֵם מְעַנְמֶשׁ אַזוֹי וְוִי פְּרִיעַר.

"וְאֵת כָּל רְכוּשָׁם אֲשֶׁר רָכְשׁוּ", אוֹן זִיעַר נֶאָנְצֶער פֶּאָרְמֶעֶן וְוֵאָם זִי הָאָבִן זִיד אִיִּינְגֶעהֶאָנְדֶּלְט, דָּאָם אִיז מְרַמֵּז אוֹיף אָט דִּי גוּמַע מְעֵשִׂים וְוֵאָם דְּעַר מְעַנְמֶשׁ טוּט אוֹיף דִּי וועלט דוּרְךָ דִּי הַתְעוּרוֹת פּוֹן דִּי נִשְׁמָה, וְוֵאָם מִיט זִיעַר כַּח טוּט זִי אִים בִּיִּיגֵן צו דְּעַם גּוּמֵן וועג. "וְאֵת הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר עָשׂוּ בְּחֶרֶן", אוֹן דִּי נִפְשׁוֹת וְוֵאָם זִי הָאָבִן גְּעַמְאָכְט אִין חֶרֶן, דְּעַרְנֶענְטֶערֶנְדִּיג דִּי מְעַנְמֶשֶׁן צוּם אוֹיבְּעֶרְשְׁטֵן, דָּאָם מִיִּנְט אַז דִּי נִשְׁמָה גְּעַמֵּט דְּעַם זַעַל וְוֵאָם פְּרִיעַר אִיז זִי גְּעוּוֹעוּן פֶּאָהֶאָפֵּטֵן מִיט דְּעַם גּוּף מִיטן פֶּאָהֶעֶפֶטוּוֹנֵן פּוֹנְעֵם עֲרָלָה, אוֹן זִי הָאָט זִיד צוּנְעוּוֹאוּיִנְט צו דִּי תְּאוּת אוֹן אִיז גְּעוּוֹעוּן גְּעִצוּיִגֵן נֶאָד זִי, אוֹן זִי טוּט אִיר דְּעַרְנֶאָד פֶּאָרְרֶעֶבֶן, וְוִייל נֶאָד דִּי דְּרִיִּצֵּן יֶאָר ווען דִּי נִשְׁמָה ווערט גְּתַעוּרֶר צו פֶּאָרְרֶעֶבֶן דְּעַם גּוּף, טוּעֵן בִּידְעָה, דְּעַר גּוּף אוֹן דִּי נִשְׁמָה, פֶּאָרְרֶעֶבֶן דִּי זַעַל וְוֵאָם זִי פֶּאָטִיילִיגֵט זִיד אִינְעַם הַתְּגַבְּרוּת

שבת דא שירתא

ספר הזהר הקדוש – מקור פאר אלע ספרי יראים

אַט דְּעַר סֵפֶר הַזֹּהַר, מִיִּין זַעַל אִיז דְּבוּק אִין דְּעַם, אוֹיף אַזוֹי וְוִיט אַז זִיד לִיִּינְדִּיג אוֹן אוֹיפְּשְׂמִייעֶנְדִּיג בִּין אִיד אַנְגֶּעקִיפֶט אִין אִים, מִיִּין הָאָרְץ רוּט נִישְׁט, וְוִייל בְּאַמַּת אִיז בְּאוּוֹאָוֶסֶט אוֹן בְּאַקְאַנְט דִּי סְגֻלָּה פּוֹן עוֹסֵק זִיין אִין דְּעַם סֵפֶר, אוֹן עַם אִיז דְּעַר מְקוֹר פֶּאָר אַלְע סֵפֶרִי יֶראִים אוֹן פּוֹן אִים קוּמֶען אַלְע מוֹסְרִים אוֹן דָּאָם פּוֹלִשְׁטֶענְדִּינְע אַהֲבַת ה'.

(הַעֲטַרְת צְבִי מוֹיִדִיטְשׁוֹיב זִיע"א בְּמַכְתְּבו לְרַבּוֹ הָאוּהַב יִשְׂרָאֵל מֵאַפְטָא זִי"ע)

צו באקומען דעם גליון יעדע וואך שיקט א אנמיל צו: 3022233@gmail.com

הזהר הקדוש ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

"ובלכתך בדרך" פארמאט 70 כרכים מהדורת ר' יוסף צבי בערגער (In 6.5/4.5)

גרויסע סעט (In 9.5/6.5)

קלענע סעט - מהדורת ר' הערשל וועבער (In 7/5)